

Összejöveteleink és gyülekezeti programjaink:

Minden **Vasárnap délelőtt 9,45 órakor** Istentisztelet.

Minden **Csütörtökön este 17,30 órakor** Bibliaóra.

Az Istentisztelet ideje alatt külön foglalkozás a gyermekekkel!

Folyamatosan imádkozunk:

Makovei Jánosné, Flórika

Tripon Mihályné, Marika

Weisz Lászlóné, Marika

(Kétegyháza)

Pap Jánosné, Mancika

(Sarkad)

Nyári István és kedves

felesége, Ilonka (Kiszombor)

HÁLAADÓ NAPRA HÍVUNK!

Gyülekezetünk 2010.

December 5-én,

**Vasárnap délután 14,00
órai kezdettel**

tartja hálaadónapját.

Igét hirdet: Gavra Dorin

Mindenkit sok szeretettel
várunk erre az alkalomra!

Kilenc dolog, amiért rendszeresen imádkozunk!

1. A Közösség vezetőiért, és az Országos Presbitérium minden tagjáért.
2. A Gyülekezetünk lelkipásztoraért, **Fábián Tamás** testvérért és családjáért.
3. A gyülekezetünk vezetőségéért és szolgálattevőieért .
4. A gyülekezetünkhöz tartozó családokért, fiataljainkért és gyermekeinkért.
5. A Torontói (Kanada) „Első Szeretet” Magyar Pünkösdi Gyülekezetért, **lelkipásztoraért, Németi Zsoltért, kedves feleségéért Izabellért és kisgyerekeikért, Sámuelért.**
6. A Soltvadkerti Pünkösdi gyülekezetért, és **Pazdernyik Pál** testvérért, akit a gyülekezet lelkipásztorává választott.
7. A börtönmisszióért, **Hajnal László** testvérért és minden segítőjéért.
8. Gyülekezetünk dicsőítő szolgálatának várva-várt mielőbbi helyreállításáért.
9. **Gulyás István** testvérünk teljes felépüléséért.

Összejöveteleink az év végén és a jövő év elején:

2010. december 25-én, szombaton, Karácsony első napján a szokásos időpontban, háromnegyed 10-kor, **2011. január 1-jén,** szombaton, Újév napján ugyancsak ekkor kezdődik az istentisztelet.

2010. decemberében:

Elmarad a 23-i és 30-i, csütörtök esti Bibliaóra, a 26-i (karácsony második napja) vasárnap délelőtti istentisztelet.

2011. januárjában

Elmarad a 2-i, vasárnap délelőtti istentisztelet.

„De nem lesz mindig sötét...”

„De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van...” (Ésaiás 9, 1/a) „...és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének.” (Lukács 2, 9/b)

A sötétben minden megváltozik. A környezet látványa, a gondolataink és az érzéseink is. A nappal nagyon magabiztos ember bizonytalanná lesz; a messzire látó vaksin tapogatózni kényszerül; az erős nem sokra megy erejével; és a szépség is elveszti jelentőségét.

A gyötrődő nyomorult ember számára még nehezebb helyzetet jelent a sötétség. Annál nagyobb nyomorúság pedig, mint a bűn, nincs az ember életében, s mindezt az egyiptomi sötétséget is túlszárnyaló szellemi-lelki sötétségben kellett az embernek megélnie, attól a pillanattól, ahogy az Isten jelenlétéből kiszakította magát. Az Éden csodálatos világossága után belezuhant a nagyvilág sűrű sötétségébe.

Milyen jó, hogy Isten végtelen szeretete már az Édenből való kiűzés-kor is a megoldás reménységét csillantotta fel. Elhangzott az ígélet, amelyet az idők folyamán egy-egy esetben megismételt és megújított az Úr. A nagy esemény, a megváltás megvalósulása előtt kb. 800 évvel mondta el Ésaiás a vigasztalás próféciáját: „...**nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van...**” Az évezredek dermedt sötétségében szinte hihetetlenül hangzott az üzenet... ráadásul ezután nyolc évszázadnyi csönd következett. Isten nem ismételte meg Izráel népe felé az ígéletet, ezért egyre feszítőbb várakozás töltötte be sokak szívét és vágyakozva sóhajtottak fel naponta: „Mikor jön el a Messiás, és vele együtt az éltető Világosság?”

Bibliánk úgy tárja elénk a dolgot, hogy amikor Istennél elkövetkezett „az idők teljessége”, elküldte azt, aki a menny dicsősége volt, az egyetlen-egyed, a Fiút, aki önként vállalta a mások által vállalhatatlant. „...**önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megaláztta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.**” (Filippi 2, 7-8.) Ez volt az ára annak, hogy az ember Isten kegyelmes szeretetéből visszakapja a világosságot. A világosságra jutásnak — bár az ember megpróbálkozott vele — nincs más útja! Csak egyetlen egy — és ez Jézus Krisztus! Ha az Atya úgy látta jónak, hogy földi édesanyától gyermekként szülessen meg a világ Megváltója, akkor mi se tartsuk restellnivalónak, hogy Karácsonyt ünnepelve Őt ünnepeljük, aki született, kínhalt és feltámadott. Őt, aki világosságunk Ura és ára.